

Καὶ ἡ πανδήλα τοῦ εἰκονοστασίου
Ἐνῷ ἔχυνε λάμψιν φωτὸς ἀγίου
Ἐἰς τὸ ἀργαῖον δῶμα,
Ἐγονυπέτει καὶ μ' ἔθεώρει, Θεία
Τὴν ὄψιν τῆς κατεῖχε μελαγχολία
Καὶ ὑγραίνε τὸ δῶμα.

Τὸν εἰρηναῖον εὐλόγει στεναγμόν μου,
Ἐκλιν' ἡτύχως καὶ εἰς τὸ μέτωπόν μου
Ἐν φίλημα ἐλπίδος
Ἐθετε θείας.—Βρέφος σκιρτῶν μ' ἀφίλει
Ἄλλοτε μ' εὐφροσύνης κ' ἔρωτος χείλη
Ἐντες χρυσῆς κοιτίδος!—

Ἐνῷ ὁ κώδων ἥχει τῆς ἐκκλησίας,
Ἡ ἐξουπούσα ψυχή μου εὐωδίας
Λιβάνου ἐπληροῦτο.
Τοῦ ὑπνου διασεῖον τὰς σκιάς τ' ὅμιλα
Τὴν ὀπτασίαν ἐζήτει εἰς τὸ δῶμα
Ἐνῷ ἐμπαταιοῦτο!

Καὶ τὸν Θεὸν εὐλόγευν τότε δακρύων
Οὔτε τὴν νύκτα διὰ ὁδῶν κρυφίων
Ὀνειρ' ἀγνὰ μᾶς στέλλει,
Ἴνα παρηγορήσῃ τὴν ὀρφανείαν,
Κ' ἐγγύει εἰς πικραμένην ψάλτου καρδίαν
Τῆς προσευχῆς τὸ μέλι!

II.

Ἐστηρίζομην ἐπὶ τοῦ παραθύρου.
Οὐ κῆπος ἐμειδία. Λεπτοῦ ζεφύρου
Ὑπερρικία πτέρυξ
Ἐπὶ τῶν φύλλων, ὅπότε τὸ λυκόρως
Ἐχριε τ' ἀνθη, κι' ἀπὸ φωνᾶς δ' λόρος
Φαιδρὰς ἀντίχει πέριξ.

Εἴθυμος ἦτον ἡ τῆς πρωΐας θέα!
Ἐκ τῶν ἀνθέων φωνὴ γαληνία
Ἐθάρρουν πῶς μ' ἔλαλει.
Λαξυγήτισμ' ἤσαν μελωδίκου στρουθίου;
Καρδίας ἦτο ζαΐτη;

Ω! τῆς ψυγῆς μου καὶ τῆς αὐγῆς ἐκείνην
Τὴν ἀρμονίαν, τὴν ποίησιν κι' εἰρήνην
Μυστηριῶδες δῶμα
Καὶ θλαράν, ως ἀστρον, τότ' ἔθεώρει!
Ἐστέκετο σιγῶσα συμπαθής κόρη
Ἐἰς τὸ πληγτίον δῶμα.

Ἀπὸ τὴν θέαν ὅπόταν τῶν ἀνθέων
Ἡ ἐκ τῶν φώτων τοῦ οὐρανοῦ τυχαῖον
Διεύθυνα τὸ βλέμμα
Πρὸς τὴν παρθένον, τὴν ὄψιν τῆς γροιές τις
Αἰδοῦς καὶ εὐφροσύνης κρυφιωτάτης;
Ἐσκίαζεν ἡρέμα.

Καὶ ἡ ψυχή μου ἐνῷ τὴν ἔθεώρει,
Ἐπαλλειν, ἐφρικία, ἔτρεμ' ἡπόρει
Ποίαν μυστηριώδη
Ἄπηντα σχέσιν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νέας!
Καὶ πῶς ἐκ μόνης τῆς τρυφερᾶς τῆς θέας
Εἰς κύματα εὑώδη

Ἐφέρετο! Ἀκτίς τις μ' ἔχρις θεία,
Κ' ἡ ἐμπνευστις τῆς κόρης ἡ εὐρανία
Μίαν χορδὴν ἔκινει
Ἐντός μου! φωνὴ τότε λαμπρὰ, μεγάλη,
Φωνὴ εὐτετοῦς μούσης τότε μ' ἐλάλει
Ἐρως, ἐλπίς, εἰρήνη!

Ἐν Παρισίοις, 18 Μαρτίου 1849.

X. A. Παγμενίδης.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

— Ω Κυρίαι μου, εἶπε μὲς ἀπαρόμιλλον χάσιν ὃ
δι Κόμης N. πρὸς δύο ωραίας αἵτινες μετὰ τὸ
τέλος τοῦ χοροῦ περιεφέροντο εἰς τὴν αἴθουσαν,
στοιχηματίζωστι εἰναις ἀδύνατον γὰρ μαντεύσω τις ποίη
ἀπὸ τὰς δύο σας ἐφθαστες τὸ 17 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς.
Φαίνεται δὲ καὶ αἱ δύο εἰςθε γεννημέναι τὴν αὐτὴν
ἡμέραν.

— Συγεῦδον τὸ ἐμαντεύσατε, κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ
Α. Εἶμενα γεννημέναι τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1835 ἔτους,
εἰκοστιν ἡμέρας πρὸς ἐμοῦ ἐγεννήθη ἡ ἀγαπητή μου M.

— Καὶ ἐγὼ σᾶς ἐνόμιζα ἀδελφὰς λοιπὸν δέν
εἶπθε;

— Οὐχι, κύριε, ἐπανέλαβεν ἡ M. ὅλλα ἵδού ποίην
συγγένειαν ἔγομεν· ἡ πεγνηρά μου εἶναι μάμμη τῆς
κυρίας Λ.

— Ναί, εἶπεν ἡ A. καὶ ἡ μήτηρ τῆς κυρίας M.
εἶναι πανθερά τοῦ πατρός μου.

Μὲ ὅλον του τὸ πνεῦμα ὁ κύριος Κόμης δὲν ἐνόησε ποίαν συγγένειαν εἶχον αἱ δύο δεκαεπτατεῖς νέες.

II. S. T.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Μέγαρι τῆς 22 ὁκτωβρίου ἐλαβεμεν, καὶ ξανθεν καὶ
ἔξωθεν τῆς Ἑλλάδος πολλὰς ἐπιστολὰς ἐν αἷς προτίθεται
λύσις τοῦ ἐν τῷ ἀριθ. ΑΖ'. τῆς Πανδώρας αἰνίγματος.
Ἄλλα, διὲ νὰ βαδίσωσιν ἀκριβέστερον καὶ
μεθοδικώτερον οἱ ἀναζητοῦντες αὐτὴν, εἶναι ἀνάγκη νὰ
σύρισται ἐν πρώτοις, πόσοι ἐκ τῶν 13 κατοίκων τῆς
οἰκίας εἶναι ἀνδρες, καὶ πόσαις γυναικες, καὶ νὰ μὴ
λησμονήσωσι προσέτειστε ἐκ τῶν ἀνδρῶν, π.χ., εἰς μόνον
πρέπει νὰ ἔησι πατέρες, η πάππος, κτλ. καὶ ἐκ τῶν
γυναικῶν μίζ μόνον μάμμη, 4 μητέρες καὶ καθεξῆς.
Πρὸς πλειστέραν δὲ εὐκολίσιν τῶν καταγινομένων εἰς
τὴν λύσιν λέγομεν, διτι ως πρὸς τὸν δρισμὸν τῶν συγγενικῶν βαθμῶν, ἔχουσι τὴν ἀδειαν νὰ ἐπικαλεσθῶσι
καὶ τοὺς κανόνας τῶν ἀλλοδόξων γριατιανικῶν ἐκκλησιῶν,
οἵτινες ἐπιτρέπουσι τοὺς γάμους τοὺς ἀπαγορευμένους ὑπὸ τῆς ἡμετέρας.